

Strefa płatnego parkowania a wyznaczenie miejsca

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: piątek, 08, marzec 2019 16:10

Bartłomiej Zydel

Odśloni: 2673

W orzecznictwie cały czas pojawiają się odwołania do uchwały NSA z dnia 9 października 2017 r. (sygn. akt II GSP 2/17) – która dotyczyła kwestii konieczności wyznaczenia miejsca parkingowego w strefie płatnego parkowania celem pobierania opłat. Tym razem na uchwałę powołał się NSA, rozpatrując skargę kasacyjną od wyroku WSA we Wrocławiu.

NSA w pierwszej kolejności przedstawił stan prawny. W świetle przepisów korzystający z drogi jest zobowiązany do uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu w wyznaczonej przez radę gminy strefie płatnego parkowania. Opłatę tę pobiera się za parkowanie pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo (art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych) Z kolei stosownie do treści art. 13f ust. 1 ustawy o drogach, za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, pobiera się opłatę dodatkową. Rada gminy określa wysokość tej opłaty oraz sposób jej pobierania.

W przywołanej uchwale Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził m.in., że nie można odmówić art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych znaczenia normatywnego i ustalać miejsca płatnego postoju jedynie na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 tej ustawy (cała strefa płatnego parkowania) – albowiem celem regulacji dotyczącej opłat za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, określonym w art. 13b ust. 2 ustawy, jest usprawnienie ruchu pojazdów w obszarach o znacznym deficycie miejsc postojowych, z uwzględnieniem ogólnych przepisów prawnych o ruchu drogowym. Ponadto w uchwale wskazano, że pobieranie opłat za postój w każdym miejscu, w granicach wyznaczonej strefy parkowania wywoływałyby skutki przeciwstawne do zamierzonych – co oznaczałoby faktyczną aprobatę dla zachowań korzystających z dróg publicznych, które są niezgodne z przepisami prawa, naruszają ograniczenia i zakazy postoju.

Jednocześnie w uchwale nastąpiło odniesienie do znaczenia terminu „wyznaczenie miejsc postoju w strefie płatnego parkowania.” Jak w niej stwierdzono, posłużenie się przez ustawodawcę we właściwej regulacji różnymi pojęciami – „ustalenie” strefy płatnego parkowania i „wyznaczenie” miejsc płatnego postoju, a także rozdzielenie tych kompetencji między różne podmioty, potwierdza tezę, że ustalenie strefy płatnego parkowania nie jest równoznaczne z wyznaczeniem miejsc płatnego postoju.

Ponadto Naczelny Sąd wskazał, że miejsca, na których zaparkował skarżący nie musiały być wyznaczone znakami poziomymi – choć podwójne oznakowanie jest niejako bardziej pożądane. Jednak zgodnie z powołaną uchwałą NSA „to znaki pionowe informują o sposobie korzystania z drogi i dlatego tym znakom, co trzeba podkreślić, należałoby przypisać rolę decydującą w wyznaczeniu miejsca płatnego postoju”.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 stycznia 2019 r, I GSK 2587/18

Źródło: [CBOSA](#)